

Pretty Little Liars 6

SARA SHEPARD

PRETTY
LITTLE
LIARS 6

MOORD

Vertaald door Willeke Lempens

moon

Eerste druk 2011

Derde druk 2016

Oorspronkelijke titel: *Killer*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2009

© Sara Shepard, 2009

© Vertaling uit het Engels: Willeke Lempens, 2011

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2011

Key Artwork © 2016 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 3603 1

ISBN 978 90 443 3754 9 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Riley

Leugenaars moeten een goed geheugen hebben.
Algernon Sydney

ALS IK HET ME GOED HERINNER...

Stel dat je je – zomaar opeens – elke seconde van je leven kon herinneren? En niet enkel de belangrijke gebeurtenissen die iedereen zich herinnert, maar ook alle kleine dingen. Zoals hoe jij en je beste vriendin elkaar voor het eerst vonden – in jullie afkeer van de geur van rubbercement, tijdens de handenarbeidles in groep 5. Of hoe je vlam uit de tweede klas van de middelbare school je voor het allereerst opviel – toen hij over het schoolplein liep, met een voetbal in zijn ene hand en een iPod Touch in de andere.

Maar elk voordeel heeft zijn nadeel.

Met dat gloednieuwe smetteloze geheugen van je zou je je ook elke rúzie met je BFF, je Best Friends Forever herinneren. En elke keer opnieuw beleven hoe je voetbalminnende vlam tijdens de lunch naast iemand anders ging zitten.

En met een volmaakt geheugen zou het verleden opeens een stuk bedenkelijker kunnen worden. Iemand die nu een bondgenoot lijkt? Kijk nog maar eens goed. Zou best eens kunnen dat diegene helemaal niet zo aardig is als je dacht. Een vriendin van wie je denkt dat ze je altijd rugdekking geeft? Oeps! Bij nadere beschouwing valt dat toch tegen.

Als vier knappe meiden uit Rosewood opeens een perfect geheugen zouden krijgen, wisten ze misschien beter wie ze konden vertrouwen en bij wie ze uit de buurt zouden moeten blijven.

Maar ach, misschien zou hun verleden dan nog minder logisch lijken dan voorheen.

Het menselijk geheugen is een grillig iets. En soms zijn we nu eenmaal gedoemd te herhalen wat we zijn vergeten.

Daar lag het. Het grote victoriaanse huis aan het eind van de doodlopende straat, met de klimrozen tegen het hek en het grote teakhouten terras aan de achterkant. Slechts een select gezelschap was er ooit binnen geweest, maar iedereen wist wie daar woonde. Het populairste meisje van de hele school – een trendsetter, onderwerp van vele heftige verliefdheden, iemand die reputaties kon maken of breken. Een meisje met wie elke jongen wel verkering wilde; een meisje dat elk meisje wel wilde zijn.

Alison DiLaurentis natuurlijk.

Het was een vredige zaterdagochtend aan het begin van september, in Rosewood, Pennsylvania, een idyllisch Main Line-stadje op zo'n dertig kilometer van Philadelphia. Meneer Cavanaugh, Alisons overbuurman, kwam zijn tuin in gelopen om de krant te pakken. Een paar huizen verderop rende de geelbruine golden retriever van de familie Vanderwaal luid blaffend naar eekhoorns door hun omheinde achtertuin.

Alles klopte, tot in de details – op de vier groep-8-meiden na, die op dat moment stiekem de achtertuin van de familie DiLaurentis in slopen.

Emily Fields verstopte zich tussen de hoge tomatenplanten en trok nerveus aan de koordjes van haar 'Rosewood Long Course Swimming'-sweater. Zij had zich nog nooit op verboden terrein begeven, laat staan in de achtertuin van het knapste, populairste meisje van de hele school. Aria Montgomery dook weg achter een eik, plukkend aan het borduursel op de tuniek die haar vader voor haar had meegebracht van zijn zoveelste last minute kunstgeschiedenisconferentie in Duitsland. Hanna Marin zette haar fiets tegen de grote zwerfkei bij de schuur, terwijl ze nadacht over haar plan van aanpak. Spencer Hastings kwam vanuit hun eigen tuin (naast die van de familie DiLaurentis), hurkte achter een

zorgvuldig gesnoeide frambozenstruik en snoof de zoetige, prikkelende geur van de vruchten op.

Zwijgend tuurden ze alle vier naar het erkerraam aan de achterkant van het huis. Schaduwen bewogen zich door de keuken. Boven klonk een kreet vanuit de badkamer. Er brak een tak van een boom. Er kuchte iemand.

Exact op hetzelfde moment realiseerden de meiden zich dat ze niet alleen waren. Spencer zag Emily bewegen bij de bosrand, Emily zag Hanna op haar hurken bij de kei, Hanna ving een glimp op van Aria achter de boom. Dus beenden ze maar naar het midden van Ali's achtertuin en verzamelden zich in een kleine kring.

'Wat doen jullie hier?' siste Spencer. Zij kende Emily, Hanna en Aria sinds de voorleeswedstrijd van de openbare bibliotheek in groep 3. Zijzelf had gewonnen, maar ze hadden allemaal meegedaan. Ze waren geen vriendinnen. Emily was zo'n type dat altijd bloosde als ze in de klas door de leraar werd aangesproken. Hanna, die aan de heupband van haar iets te strakke zwarte Paper Denim-spijkerbroek stond te plukken, leek nooit lekker in haar vel te zitten. En Aria... nou ja, die had zich vandaag in een soort lederhose gehuld, leek het wel. Spencer wist haast zeker dat zij enkel denkbeeldige vriendinnen had.

'Eh... niks,' zei Hanna.

'Ja, niks,' zei Aria, hen allemaal achterdochtig aankijkend.

Emily trok slechts haar schouders op.

'En jij dan?' vroeg Hanna toen.

Spencer zuchtte. Het was overduidelijk dat ze hier allemaal waren met één en dezelfde reden.

Twee middagen geleden had Rosewood Day, de eliteschool die ze allemaal bezochten, de start van het uiterst populaire Tijdcapsule-spel aangekondigd. Elk jaar knipte directeur Appleton een knalblauwe Rosewood Day-vlag in stukken, die de laatstejaars dan overal in de stad mochten verstoppen, waarna de docenten allerlei hints over de vindplaats van ieder stuk ophingen in de hal van de onder- en de bovenbouw. Wie zo'n stuk vond, mocht het

versieren zoals hij of zij wilde. Zodra elk deel van de vlag was teruggevonden, naaiden ze de vlag weer aan elkaar, werden de winnaars tijdens een grote bijeenkomst op school gehuldigd en werd de versierde vlag in een tijdcapsule begraven op een speciale plek achter de voetbalvelden. Leerlingen die een deel van de Tijdcapsule-vlag hadden gevonden, waren op slag legendarisch: hun naam werd voor eeuwig in de schoolgeschiedenis bijgeschreven.

Wás het al lastig om er op een school als Rosewood Day uit te springen, het was nóg lastiger om een stuk van de Tijdcapsule-vlag te bemachtigen. Slechts een regel gaf iedereen een klein beetje hoop: de ‘steelclausule’. Deze stelde namelijk dat het geoorloofd was om een stuk van iemand te stelen – tot op het moment dat de vlag de grond in ging.

Twee dagen terug had een zeker knap iemand staan opscheppen dat één van de stukken al zo goed als van haar was. En nu hoopten vier nobody’s dus hun slag te slaan via de steelclausule, op een moment dat zij het ’t minst verwachtte.

De gedachte om Alisons stuk te stelen, was gewoon bedwelmend. Aan de ene kant was het een kans om dichterbij haar te komen, aan de andere kant was het een kans om het mooiste meisje van Rosewood Day te laten zien dat ze misschien níét altijd kreeg wat ze wilde. Alison DiLaurentis mocht weleens met beide benen op de grond worden gezet!

Spencer keek de andere drie fel aan. ‘Ik was hier het eerst. Die vlag is van mij!’

‘Ik was er eerder,’ fluisterde Hanna. ‘Ik zag je een paar minuten geleden uit jullie huis komen.’

Aria keek Hanna met open mond aan en stampte met haar paarse suède laars. ‘Joh, jij bent hier ook nog maar net! Ik was er al vóór jullie twee.’

Hanna rechtte haar schouders en keek naar Aria’s slordige vlechten en kleurige dikke kralenkettingen. ‘Ach, wie gelooft jou nou?’

‘Jongens...’ Emily’s spitse kin wees naar het huis van de familie DiLaurentis. Ze drukte een vinger tegen haar lippen.

Er klonken stemmen uit de keuken.

‘Niet doen!’ Het klonk als Ali.

De meiden verstrakten.

‘Níét dóén,’ deed iemand haar met een hoog stemmetje na.

‘Hou op!’ krijste Ali.

‘Hóú óp,’ echode de tweede stem.

Emily huiverde. Haar oudere zus Carolyn imiteerde haar ook weleens, met precies zo’n piepstemmetje. Ze had er een bloedhekel aan als ze dat deed. Ze vroeg zich af of die tweede stem van Ali’s oudere broer Jason was, tweedejaars op Rosewood Day.

‘Genoeg!’ riep een zwaardere stem.

En toen klonk er een bons die de muren deed trillen, gevolgd door het geluid van brekend glas. Enkele tellen later vloog de achterdeur open en stormde Jason naar buiten, zijn vest open, zijn veters los en zijn wangen rood.

‘Shit,’ fluisterde Spencer.

De meiden doken haastig weg achter de struiken.

Jason liep schuin door de tuin in de richting van het bos. Hij stopte toen links van hem iets zijn aandacht trok. Een woeste uitdrukking gleed traag over zijn gezicht.

De meiden volgden zijn blik. Hij keek naar Spencers tuin, waar Melissa, Spencers zus, en haar nieuwe vriend, Ian Thomas, op de rand van de hottub zaten. Toen ze Jason naar hen zagen staren, lieten ze vlug elkaars hand los.

Enkele geladen seconden kropen voorbij.

Twee dagen eerder, vlak nadat Ali had staan opscheppen over het stuk van de vlag dat zij spoedig in handen zou hebben, hadden Ian en Jason in het bijzijn van heel groep 8 over Ali staan bekvechten. Misschien was die ruzie nog niet voorbij.

Toen draaide Jason zich stijfjes om en beende het bos in.

De achterdeur vloog opnieuw open. De meiden doken ineen.

Daar stond Ali op de veranda. Ze keek zoekend om zich heen. Haar lange blonde haar golfde over haar schouders en door haar felroze T-shirt zag haar huid er nog glanzender en frisser uit dan anders. ‘Kom maar tevoorschijn!’ riep ze.

Emily's bruine ogen werden groot. Aria dook nog wat verder naar beneden. Spencer en Hanna persten hun lippen op elkaar.

'Ik meen het, hoor.' Ali kwam de verandatrap af, perfect balancerend op haar sleehakken. Zij was de enige uit groep 8 die het lef had op hoge hakken op school te verschijnen: officieel mocht dat op Rosewood Day pas vanaf de middelbare school. 'Ik wéét dat daar iemand is. Maar als je voor mijn vlag komt... die is weg. Iemand anders heeft 'm al gestolen.'

Nu kon Spencer haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Ze duwde zich door de struiken heen. 'Hè? Wie dan?'

Aria was de volgende die tevoorschijn kwam. Emily en Hanna volgden haar.

Was er al iemand bij Ali geweest – vóór hen?

Ali plofte zuchtend op de stenen bank naast de kleine koikarpervijver.

De meiden aarzelden nog even, maar zij gebaarde hen naar haar toe te komen. Van dichtbij rook ze naar vanillezeep en had ze de langste wimpers die ze ooit hadden gezien.

Ali liet haar sleehakken uit glijden en zette haar kleine voeten in het zachte groene gras. Haar teennagels waren felrood gelakt. 'Ik weet ook niet wie,' zei ze. 'Het ene moment zat het stuk nog in mijn tas, het volgende was het verdwenen. Ik had het al versierd en al! Ik had een hele coole manga-kikker getekend, het Chanel-logo en een hockeyend meisje. En ik heb éúwen zitten zwoegen op de Louis Vuitton-initialen, exact gekopieerd van mijn moeders handtas. Het was echt perfect geworden.' Ze trok een pruillip en haar saffierblauwe ogen werden groot. 'Die minkukel die het heeft gejat, gaat het vast verpesten, dat weet ik gewoon.'

Ze mompelden meelevend – allemaal opeens vreselijk blij dat ze haar stuk van de vlag níét hadden gestolen: dan waren zij die minkukel geweest...

'Ali?'

Alle meiden draaiden zich om.

Mevrouw DiLaurentis stapte naar buiten. Ze zag eruit alsof ze op weg was naar een chique brunch, in haar grijze Diane von

Furstenberg-wikkeljurk en hoge hakken. Haar blik bleef wat verward op de meiden hangen. Zij had hen immers nog nooit eerder in haar achtertuin gezien. ‘Eh, wij gaan nu, oké?’

‘Oké,’ zei Ali, met een lieve glimlach. Ze wuifde. ‘Dag!’

Haar moeder bleef even staan, alsof ze nog iets wilde zeggen.

Maar Ali had zich alweer omgedraaid en negeerde haar verder. Ze wees naar Spencer. ‘Jij heet Spencer, toch?’

Spencer knikte schaaapachtig.

Toen keek Ali onderzoekend naar de anderen.

‘Aria,’ bracht Aria haar in herinnering. Ook Hanna en Emily stelden zichzelf voor.

Ali knikte er nonchalant bij. Een ware Ali-zet: zij wist hun namen heus wel, maar liet op deze manier subtiel doorschemeren dat ze er – in de glorieuze hiërarchie van Rosewood Days groep 8 – niet echt toe deden.

De meiden wisten niet zo goed of ze zich vernederd moesten voelen of gevlaid. Ach, ze vroeg nú toch naar hun naam?

‘Maar eh... waar was je dan, toen je stuk van de vlag gestolen werd?’ vroeg Spencer, in een poging Ali’s aandacht vast te houden.

Ali knipperde ietwat verstrooid met haar ogen. ‘Eh... in het winkelcentrum.’ Ze bracht haar pink naar haar mond en beet op haar nagel.

‘In welke winkel?’ informeerde Hanna. ‘Tiffany? Sephora?’ Misschien was Ali er wel van onder de indruk dat zij allemaal van die exclusieve zaken in het winkelcentrum kende.

‘Misschien,’ mompelde Ali.

Haar blik verplaatste zich naar het bos. Het leek alsof ze iets – of iemand – zocht.

Achter hen viel de achterdeur dicht. Mevrouw DiLaurentis was weer naar binnen gegaan.

‘Weet je, die steelclausule zou er eigenlijk uit moeten,’ zei Aria, rollend met haar ogen. ‘Die is toch gewoon... gemeen?’

Ali duwde haar haar achter haar oren en trok haar schouders op.

Boven in het huis ging een licht uit.

‘Waar had Jason het eigenlijk verstopt?’ wilde Emily weten.

Ali verstijfde en hield meteen op met turen. ‘Hè?’

Emily kromp ineen. Had ze nu per ongeluk iets ergs gezegd? ‘Nou eh... je zei een paar dagen geleden dat Jason jou had verteld waar hij zijn stuk had verstopt. Da’s toch het stuk dat je had gevonden... of niet?’ Eigenlijk was ze veel nieuwsgieriger naar de bons die ze een paar minuten geleden in het huis hadden gehoord. En of Ali en Jason ruzie hadden gehad, of Jason haar vaker nadeed. Maar al die dingen durfde ze niet te vragen.

‘O...’ Ali draaide steeds sneller aan de zilveren ring die ze altijd om haar rechterwijsvinger droeg. ‘Juist. Ja, dat is het stuk dat ik had gevonden.’

Ze keek in de richting van de straat. De champagnekleurige Mercedes die haar altijd van school kwam ophalen, reed langzaam de oprijlaan af naar de hoek van de straat. Daar wachtte hij even bij het stopbord, toen ging zijn knipperlicht aan en sloeg hij rechts af.

Ali slaakte een diepe zucht.

Toen keek ze naar de meiden – bijna alsof ze hen ineens niet meer herkende en het haar verraste dat ze daar stonden. ‘Nou... doe, hè,’ zei ze. En ze draaide zich om en beende terug naar het huis.

Enkele minuten later sprong het licht dat zojuist was uitgegaan weer aan.

De windgong aan de veranda van de familie DiLaurentis rinkelde, er rende een eekhoorn over het gazon. De meiden waren eerst te onthutst om zich te verroeren. Maar toen duidelijk werd dat Ali niet terugkwam, zeiden ze elkaar een beetje ongemakkelijk gedag en gingen uit elkaar.

Emily liep via Spencers achtertuin naar de straat. Ze probeerde het van de positieve kant te bezien: Ali had hen toch maar mooi aangesproken!

Aria beende in de richting van het bos, boos op zichzelf dat ze hierheen was gekomen.

Spencer sjokte terug naar huis. Zij baalde dat Ali haar net zo bits had behandeld als de anderen. Ian en Melissa waren inmiddels naar binnen: die lagen nu vast te vozen op de bank in de woonkamer – *getver!*

Hanna trok haar fiets weer achter de kei in Ali's voortuin vandaan. Bij de stoerprand stond een zwarte auto met draaiende motor te wachten. Verward kneep ze haar ogen tot spleetjes. Waar had ze dat ding eerder gezien? Toen trok ze haar schouders op, draaide zich om en fietste de straat uit, de hoofdweg op.

Alle meiden hadden last van hetzelfde loodzware, radeloze gevoel te zijn bedonderd. Ach, wie hadden ze ook eigenlijk gedacht dat ze waren: een Tijdcapsule-vlaggenstuk proberen te stelen van het populairste meisje van Rosewood Day! Hoe hadden ze zelfs maar durven denken dat ze dat konden? Binnen had Ali waarschijnlijk meteen haar BFF's Naomi Zeigler en Riley Wolfe gebeld, en hadden ze zich samen kapotgelachen om die minkukels die zojuist in haar achtertuin waren opgedoken. Eén vluchtig moment lang had het erop geleken dat Ali Hanna, Aria, Emily en Spencer de kans gunde vriendschap met haar te sluiten. Maar nu was die kans voorgoed verkeken.

Of toch niet?

Die maandag deed het gerucht de ronde dat Ali's stuk van de vlag was gestolen. Maar er was nóg een gerucht: dat Ali, Naomi en Riley ruzie hadden gehad. Niemand wist waarover, niemand wist hoe het was begonnen. Het enige wat iedereen wist, was dat het populairste klikje uit groep 8 uit elkaar lag.

Toen Ali de zaterdag daarop (tijdens de Rosewood Day-liefdadigheidsbazaar) een praatje met Spencer, Hanna, Emily en Aria aanknoopte, dachten ze in eerste instantie dat dit een flauw geintje van haar was. Maar ze wist wel al hun namen nog. En ze complimenteerde Spencer met het feit dat ze *bijouterieën* en *kandela-bers* goed had gespeeld; bewonderde Hanna's gloednieuwe Anthropologie-laarzen en de oorbellen met pauwenveren die Aria's vader in Marokko voor haar had gekocht; en verwonder-

de zich omstandig toen Emily met gemak een doos met oude winterjassen optilde.

En voor de meiden beseften wat er gebeurde, had Ali hen uitgenodigd voor een slaapfeestje bij haar thuis – wat weer leidde tot nóg een logeerpartij, en nog een. En tegen eind september, toen het Tijdcapsule-spel zijn einde naderde en iedereen zijn versierde stuk had ingeleverd, deed een nieuw gerucht op school de ronde: dat Alison DiLaurentis vier gloednieuwe beste vriendinnen had.

Tijdens de teraardebestelling van de tijdcapsule zaten ze naast elkaar in de aula van Rosewood Day en keken hoe directeur Appleton iedere vinder van een stuk het podium op riep. Toen hij verkondigde dat een van de stukken – oorspronkelijk gevonden door Ali DiLaurentis – nooit was ingeleverd en daarom bij dezen ongeldig werd verklaard, gaven ze alle vier een kneepje in Ali's hand. 'Het is niet eerlijk,' fluisterden ze. 'Dat stuk was van jou. Je had er zo hard aan gewerkt!'

Maar de laatste in het rijtje van Ali's gloednieuwe BFF's trilde zo erg, dat ze haar knieën met haar handen in bedwang moest houden. Aria wist namelijk donders goed waar Ali's vlaggenstuk was. Soms – vlak na het telefoongesprek dat ze altijd voor het slapengaan met zijn vijven voerden – zoog haar blik zich vast aan de schoendoos op de bovenste plank van haar kast en voelde ze een holle, stekende pijn onder in haar buik. Toch was het goed dat ze niemand had verteld dat zij Ali's vlag had. En het was ook goed dat ze het niet had ingeleverd. Eindelijk zat alles haar eens mee. Eindelijk had ze vriendinnen: mensen naast wie ze in de lunchpauze kon gaan zitten, mensen met wie ze in het weekend kon optrekken. Ze kon maar beter gauw vergeten wat er die dag was gebeurd – voorgoed.

Maar misschien had ze het ook weer niet zo snel moeten vergeten. Misschien had ze die doos toch eens van de plank moeten pakken, het deksel eraf moeten halen en eens heel goed moeten kijken naar Ali's vlaggenstuk. Dit was tenslotte Rosewood: alles betekende iets. En wat Aria op dat stuk stof had kunnen ontdek-

ken, had haar wellicht een hint gegeven over iets wat in Ali's niet-eens-zo-verre toekomst te gebeuren stond.

Haar moord.

I

HET MEISJE DAT RIEP: 'HIER LIGT EEN LIJK!'

Spencer Hastings liep rillend door de ijskoude avondlucht en bukte zich om een doornige rozentak te ontwijken. 'Deze kant op!' riep ze over haar schouder, terwijl ze verder het bos achter hun grote verbouwde boerderij in liep. 'Dat is waar we hem hebben gezien.'

Haar oude beste vriendinnen Aria Montgomery, Emily Fields en Hanna Marin volgden haar op de voet. Ze strompelden allemaal op hoge hakken en hielden de zoom van hun feestjurk omhoog.

Het was zaterdagavond: even hiervoor bevonden ze zich nog op een Rosewood Day-liefdadigheidsfeest in Spencers huis. Emily liep zachtjes te huilen, haar gezicht vol natte strepen. Aria's tanden klapperden, zoals altijd als ze bang was. Hanna maakte geen enkel geluid, maar had ogen als schoteltjes en zwaaide met een grote zilveren kandelaar, die ze uit de eetkamer van de familie Hastings had meegegrist. En achter hen aan liep Darren Wilden, de jongste politieagent van de stad. Zijn zaklamp bescheen het smeedijzeren hek dat Spencers tuin scheidde van de tuin die ooit van Alison DiLaurentis was geweest.

'Hij ligt op een open plek, aan het eind van dit pad,' riep Spencer.

Het was intussen gaan sneeuwen. Eerst ijle pluisjes, nu steeds dikkere natte vlokken. Aan Spencers linkerhand lag de woon-schuur van de familie Hastings: de allerlaatste plek waar de

vriendinnen Ali levend hadden gezien, inmiddels drieënhalf jaar geleden. Aan haar rechterhand lag het halfgegraven gat waar Ali's lichaam in september was gevonden. Recht voor haar lag de open plek waar ze zojuist het levenloze lichaam van Ian Thomas had ontdekt: haar zus' vroegere vriend en Ali's geheime minnaar én moordenaar.

Nou ja... misschien.

Spencer was zo opgelucht geweest toen de politie Ian voor de moord op Ali had gearresteerd. Het klopte immers allemaal precies. Op de laatste dag van de brugklas had Ali Ian een ultimatum gesteld: als hij het niet uitmaakte met Melissa (Spencers zus), vertelde zij iedereen dat zij geliefden waren. En omdat hij genoeg had van haar spelletjes, had Ian Ali die avond opgezocht. Zijn woede en frustratie waren met hem op de loop gegaan en toen... had hij haar vermoord. Spencer had beiden in het bos gezien, die avond dat Ali overleed – een traumatische herinnering die ze drieënhalf jaar lang had weggedrukt.

De dag voordat zijn rechtszaak zou beginnen, had Ian zijn huisarrest echter verbroken en was plots op Spencers veranda opgedoken. Hij had haar gesmeekt niet tegen hem te getuigen. Iemand ánders had Ali vermoord, had hij beweerd. En toen had hij haar verteld dat hij op het punt stond een krankzinnig, schokkend geheim te onthullen dat zijn onschuld zou bewijzen. Alleen had hij haar helaas niet meer kunnen vertellen wát dat grote geheim dan was: Ian was afgelopen vrijdag spoorloos verdwenen, vlak vóór de openingsverklaringen van zijn proces.

En terwijl de politiemacht van Rosewood in actie kwam en de hele omgeving naar hem afzocht, stond alles wat Spencer tot dan toe voor waar had aangenomen, ineens op losse schroeven. Had Ian het gedaan... of toch niet? Had ze hem destijds buiten met Ali gezien... of was dat iemand anders geweest?

En toen – nog maar enkele minuten geleden, op het feest – had ze een appje gekregen, van iemand die zich Ian_T noemde: *Kom naar me toe in het bos, op de plek waar ze is gestorven*, stond erin. *Ik moet je iets laten zien.*

Ze was als een dolle het bos in gerend, popelend om eindelijk te ontdekken hoe het werkelijk zat. Bij de open plek aangekomen, had ze echter naar de grond gestaard en luid gegild. Want daar lag Ian: opgezwollen en blauw, zijn ogen glazig en levenloos.

Op dat moment waren ook Aria, Hanna en Emily opgedoken. Enkele minuten later ontvingen ze allevier exact hetzelfde appje, van Nieuwe A: *Hij móést weg.*

Ze waren meteen teruggehold naar Spencers huis om agent Wilden erbij te halen, die ze binnen echter nergens konden vinden. Toen Spencer buiten de oprijlaan nog eens checkte, zag ze hem tussen de geparkeerde auto's staan. Toen hij haar zag, leek hij te schrikken, alsof ze hem op iets verbodens betrapte. Maar voor ze hem kon vragen waar hij had uitgehangen, kwamen de anderen al hysterisch naar hen toe en riepen hijgend dat hij hen moest volgen, het bos in.

En dat was dus nu.

Spencer stopte toen ze een bekende knoestige boom zag. Ja, daar was die oude boomstronk en daar het platgetrapte gras. De lucht voelde eng statisch, zuurstofloos. 'Hier is het!' riep ze over haar schouder. Toen keek ze naar beneden en wapende zich voor wat ze op het punt stond te gaan zien. 'O, mijn god,' fluisterde ze.

Ians lichaam was... verdwenen.

Duizelend deed ze een stap naar achteren, een hand tegen haar hoofd. Ze knipperde een paar maal met haar ogen en keek nog eens. Daar lag een halfuur geleden nog Ians lichaam, nu was de plek leeg en bedekt met een dun laagje sneeuw. Hoe kon dat nou?

Emily sloeg haar handen voor haar mond en maakte een soort gorgelgeluid. 'Spencer!' fluisterde ze.

Aria liet iets horen dat het midden hield tussen een kreun en een gil. 'Waar is hij?' riep ze, vertwijfeld tussen de bomen turend. 'Hij lag precies hier!'

Hanna zag lijkbleek en zei geen woord.

Toen klonk achter hen ineens een akelig hoog gesnerp. Ze maakten allemaal een sprongetje van schrik; Hanna omklemde de

kandelaar nog wat steviger. Het was Wildens walkietalkie maar, bungelend aan zijn riem.

Hij keek hen aan en tuurde toen naar de lege plek op de grond. ‘Misschien hebben jullie het verkeerd onthouden,’ zei hij.

Spencer schudde beslist haar hoofd. De druk op haar borst nam toe. ‘Nee, hij lag echt hier.’ Ze strompelde over de lichte glooiing naar beneden en knielde op het halfontdoode gras. Een deel ervan leek platgedrukt, alsof er pas nog iets zwaars op had gelegen. Ze stak haar vingers al uit om aan de grond te voelen, maar trok ze toen huiverig terug: ze durfde toch geen plek aan te raken waar zojuist nog een lijk op had gelegen!

‘Misschien was Ian alleen maar gewond, niet dood.’ Wilden frunnikte aan een van de metalen sluitingen van zijn jack. ‘En misschien is hij gevlucht, meteen nadat jullie weg waren.’

Met grote ogen trachtte Spencer deze mogelijkheid te overwegen.

Maar Emily schudde beslist haar hoofd. ‘Hij was echt niet “alleen maar gewond”.’

‘Hij was dood, zeker weten,’ viel Hanna haar trillerig bij. ‘Hij zag... blauw.’

‘Misschien heeft iemand het lichaam verplaatst,’ opperde Aria. ‘We zijn ongeveer een halfuur weg geweest. Tijd genoeg om iets te doen.’

‘Er was inderdaad nóg iemand buiten,’ fluisterde Hanna toen. ‘Hij boog zich over me heen toen ik was gevallen.’

Spencer draaide zich om en keek haar verbluft aan. ‘Wát?’ Oké, het afgelopen halfuur was krankzinnig, maar ze had toch wel iets kunnen zeggen?

Ook Emily staaarde Hanna aan. ‘Heb je gezien wie het was?’

Hanna slikte luid. ‘Nee, hij had een capuchon op. Ik denk dat het een jongen was, maar dat weet ik niet eens zeker. Maar misschien is dat wel degene die Ians lichaam ergens anders naartoe heeft gesleept.’

‘Misschien was het A wel,’ zei Spencer, haar hart bonkend in haar borstkas. Ze stak haar hand in de zak van haar jack, trok

haar Sidekick tevoorschijn en liet Wilden A's onheilspellende app zien. *Hij móést weg.*

Wilden wierp een korte blik op het telefoontje en gaf het haar toen weer terug. Zijn mond stond strak. 'Ik weet niet op hoeveel manieren ik jullie dit nog moet zeggen, maar: Mona is dood, deze A is een copycat! En dat Ian is ontsnapt, da's niet echt een geheim: dat weet inmiddels iedereen.'

Spencer schonk de anderen een onbehaaglijke blik.

Het afgelopen najaar had Mona Vanderwaal – een klasgenote én Hanna's beste vriendin – de meiden allerlei verknipte, kwetsende boodschappen gestuurd, die ze steeds ondertekende met A. Zij had hun leven zo op talloze manieren tot een hel gemaakt. Op een gegeven moment had ze zelfs het plan opgevat hen te vermoorden: ze had Hanna aangereden met haar SUV en Spencer bijna de Floating Man-steengroeve in geduwd. Nadat Mona zélf in de afgrond was verdwenen, hadden de meiden gedacht eindelijk weer veilig te zijn. Maar deze week hadden ze ineens sinistere boodschappen van een nieuwe A ontvangen...

In eerste instantie hadden ze gedacht dat deze van Ian kwamen, omdat ze precies begonnen op het moment dat hij op borgtocht de gevangenis had mogen verlaten. Agent Wilden had hier echter steeds erg sceptisch over gedaan. Hij bleef maar zeggen dat dat onmogelijk was: Ian had geen toegang tot een mobiele telefoon, noch kon hij vanwege zijn huisarrest zomaar rondsluipen om de meiden overal in de gaten te houden.

'Maar A bestaat wel!' protesteerde Emily, wanhopig schuddend met haar hoofd. 'Stel dat A degene is die Ian heeft vermoord? En stel dat A Ian ook heeft weggesleept?'

'Misschien heeft A Ali ook wel vermoord,' voegde Hanna eraan toe, de kandelaar nog steeds in haar handen geklemd.

Wilden likte over zijn lippen. Hij leek verward. Dikke sneeuwvlokken stapelden zich op zijn hoofd op, maar hij veegde ze niet eens weg. 'Meiden, nu worden jullie echt hysterisch. Ian is Ali's moordenaar. Dat zouden jullie toch moeten weten: wij hebben hem gearresteerd op basis van het bewijs dat jullie ons hebben geleverd.'

‘En als Ian er nou eens in is geluisd?’ zei Spencer luid. ‘Dat A Ali heeft vermoord en hij daarachter is gekomen?’ *En dat de politie dat probeert te verhullen*, had ze er bijna aan toegevoegd – de theorie waar Ian mee was gekomen.

Wildens vingers draaiden rondjes om het op zijn jas genaaide Rosewood Politie-embleem. ‘Heeft Ian je die nonsens ingefluisterd, Spencer, donderdag op jullie veranda?’

Spencers maag draaide zich om. ‘H-hoe... weet jij dat?’

Hij keek haar indringend aan. ‘Ik kreeg zojuist een telefoontje van het bureau. Er was een tip binnengekomen: iemand heeft jullie samen zien staan kletsen.’

‘Wie dan?’

‘Het was een anonieme tip.’

Spencer voelde zich duizelig worden. Ze keek naar haar vriendinnen. Ze had echt alleen aan hén verteld dat ze Ian had gesproken. Zij keken echter dommig en geschokt voor zich uit. Slechts één ander wist dat zij en Ian elkaar hadden ontmoet: A.

‘Waarom ben je niet meteen naar ons toe gekomen?’ Wilden boog zich naar haar toe. Zijn adem rook naar koffie. ‘Dan hadden wij Ian weer het gevang in gesmeten... en had hij niet meer kunnen ontsnappen.’

‘Omdat A me bedreigde,’ protesteerde Spencer. Ze doorzocht koortsachtig de inbox van haar telefoon en liet Wilden het betreffende bericht zien. *Als dat arme juffertje Niet Zo Perfect plots verdwenen is, kan dat iemand dan wat schelen?*

Wilden wipte traag heen en weer op zijn voeten. Toen keek hij weer naar de plek waar Ian nog geen uur geleden had gelegen en zuchtte diep. ‘Oké, ik loop wel terug naar het huis en stel een zoekteam samen. Maar... je kunt niet alles blijven afschuiven op A.’

Spencer keek naar de walkietalkie aan zijn riem. ‘Waarom sein je ze niet vanaf hier in?’ vroeg ze. ‘Je kunt ze toch gewoon hierheen laten komen en zelf al beginnen met zoeken?’

Er verscheen een ongemakkelijke blik op Wildens gezicht, als-

of hij die vraag niet had zien aankomen. ‘Laat mij nu maar mijn werk doen, meiden. We moeten het nu eenmaal... volgens de voorschriften doen.’

‘Volgens de voorschriften?’ herhaalde Emily.

‘O, mijn god,’ hijgde Aria. ‘Hij gelooft ons niet!’

‘Ik geloof jullie heus wel.’ Wilden kroop onder een paar laag hangende takken door. ‘Maar het beste wat jullie nu kunnen doen, is naar huis gaan en een beetje bijkomen. Ik neem het vanaf hier wel over.’

De wind rukte aan de uiteinden van de grijswoollen sjaal die Spencer had omgeslagen voordat ze naar buiten was gerend. Een dun schijfje maan piepte tussen de mistvlagen door. Een paar tellen later zag niemand Wildens zaklamp meer.

Verbeelde Spencer het zich, of had hij niet snel genoeg bij hen weg kunnen komen? Was dat omdat hij zich zorgen maakte over Ians lichaam, dat nu ergens in het bos moest liggen... of had het een andere reden?

Ze draaide zich om en tuurde naar de nu lege plek, hevig wensend dat Ians lichaam daar opeens weer zou liggen. Ze zou nooit vergeten hoe zijn ene oog halfopen had gehangen en het andere wel leek dichtgelijmd; hoe raar zijn nek erbij had gelegen; en dat aan zijn rechterhand nog steeds zijn platina Rosewood Day-klas-senring zat. De blauwe steen had geglinsterd in het maanlicht.

Ook de anderen stonden naar de lege plek te staren. Opeens klonk er een luid gekraak, ver weg in het bos. Hanna greep Spencer bij de arm, Emily slaakte een kreetje. Verstijfd van angst wachtten ze op wat er komen ging. Spencer kon haar hart horen bonzen in haar oren.

‘Ik wil naar huis,’ jammerde Emily zacht.

Iedereen knikte: ze dachten allemaal precies hetzelfde. Tot het moment dat de politie haar zoektocht begon, waren ze hier buiten niet veilig. Ze besloten zo vlug mogelijk dezelfde route terug te nemen: naar Spencers huis.

Toen het pad wat omhoogliep, zag Spencer ineens in de verte de smalle gele lichtbundel uit Wildens zaklamp op de boom-

stammen schijnen. Ze stopte abrupt. Haar hart bonsde meteen weer hoog in haar keel. ‘Jongens...’ fluisterde ze, wijzend.

Meteen daarop ging de zaklamp uit, alsof hij had gevoeld dat hij was gezien. De voetstappen klonken steeds gedempter, steeds verder weg, net zolang tot het geluid helemaal weg was.

Wilden ging niet terug naar Spencers huis om er een zoekteam bij te halen, zoals hij had beloofd. Nee, hij sloop razendsnel steeds dieper het bos in – precies de andere kant op.